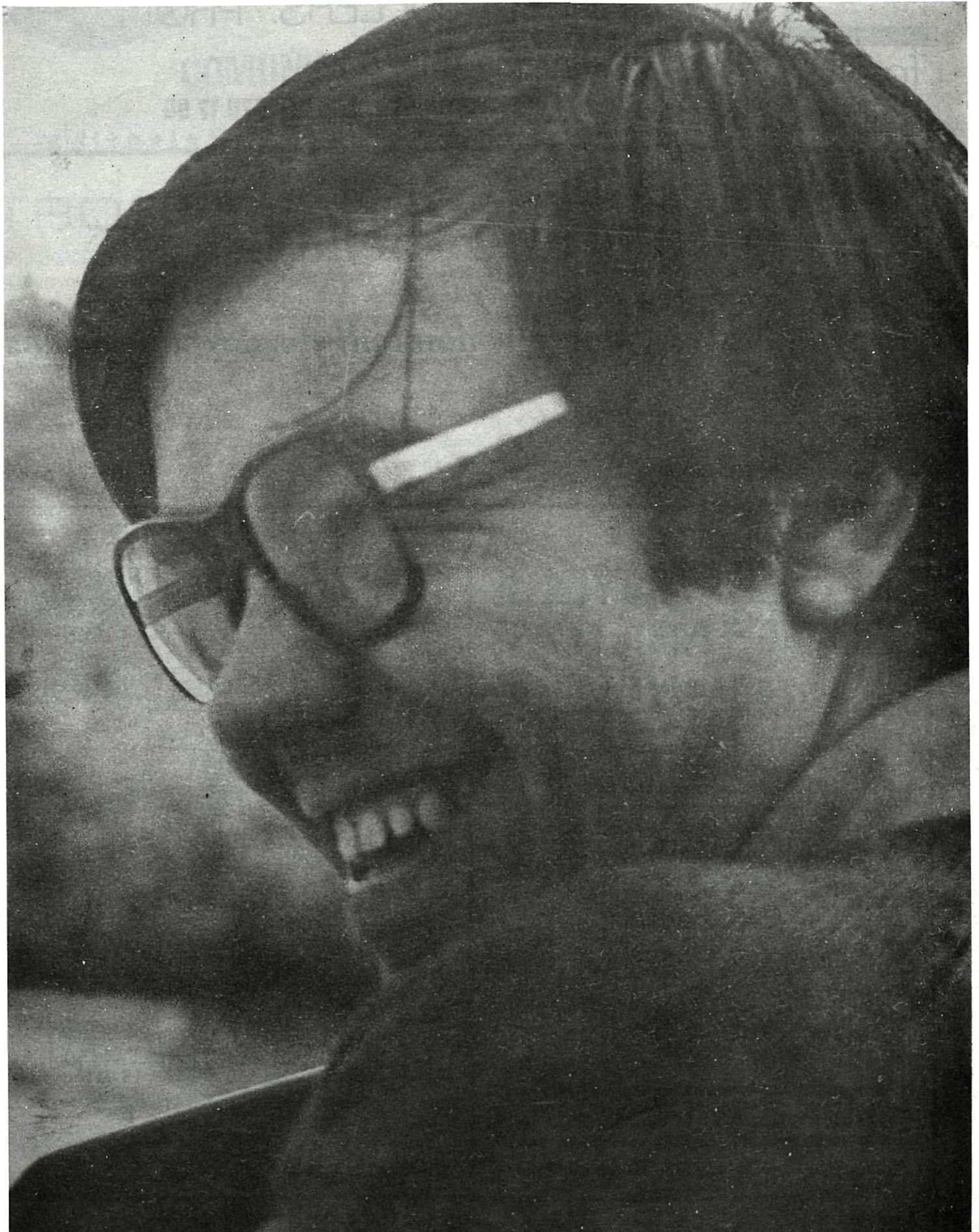

GRANOLLERS

Comunidad Cristiana

Battle

foto-cine-òptica

TOT PER A LA FOTOGRAFIA
ELS MILLORS PREUS
NO CAL SORTIR DE
GRANOLLERS. PROVEU-HO

Plaça MALUQUER, 2 Tel. 870 17 90

Tintoreria Bellavista

Especialitat en neteja a domicili d'estores i catifes

Clavé, 7 Tel. 870 05 97

GRANOLLERS

La solució al
**PLA ESPANYOL DE
COMPTABILITAT**

per a la PETITA i
MITJANA EMPRESA

(B.O.E. N.º 240 7-10-74. DECRET LLEI 12 1973 DE 30-11-73)

Una solució STANDARD
per a cada necessitat

LIBRERIA CARBÓ

CLAVÉ, 36 - GRANOLLERS - TEL. 870 04 32

GRANOLLERS

AÑO XXXVI Número 1311

27 de Noviembre de 1976

COMUNIDAD CRISTIANA

Semanario editado por la parroquia de

S. Esteban de GRANOLLERS DEL VALLES

Redacción y Administración:

Pl. Iglesia, s/n. Granollers del Vallés

Impreso en: INSTANT - COPY

C/. San José, 22 Granollers

Precio: 10 pesetas

Director: Juan Sala Vila

Dep. Legal: B. 15.969-1960

Con licencia eclesiástica.

E R S

editorial

TROBADA

La paraula és vida. Tu estimaves la vida. Vivies intensament. Volies que tothom visqués de la mateixa manera. I aquest de sig va ser per tu un acte continuat de servei als teus, al teu poble, a la societat. Un servei generós a la veritat de la vida. No s'hi ha arribat encara, però caminem vers ella. I tu feies amb força el camí i el marcaves per estalviar marrades als teus companys.

Per arribar a la veritat, hi mancaven fites importants: justícia, llibertat, amor, pau... I en el teu camí n'hi havia una que no volies per als altres: sofriment. Però també és imprescindible per aconseguir la veritat. Era carn de la teva carn. La teva vida és un xic com un mirall de les benaurances, aquell troç d'Evangelí de tan bon record.

Si poguéssim sentir-te, escoltaríem dels teus llavis: "el fonament de la veritat que cercava amb vosaltres i per vosaltres, està en les benaurances".

No et pensaves trobar tan aviat la resposta a la teva recerca d'historiador de vida. Avui ja coneixes la veritat. L'has trobada per davant. Esperem trobar-te, transformats també en veritat de vida.

Joan Sala Vila.

en aquest número

EDITORIAL

BÚSTIA

BATEC DE LA CIUTAT

HUMOR

COLLABORACIONS

MOTS ENCREUATS

EL CINE

AVUI:

EN JOAN CAMPS I GIRÓ

parera

Carrer Barcelona, 58

Tel. 870 33 40

GRANOLLERS

Casaments
Reportatges fotogràfics
Revelats
Fotografia industrial
Catàlegs
Fotos carnet

allò que compartim i allò que esperem

Són tantes les coses que compartim tots els qui ens apleguem ara, avui, aquí, a l'església de St. Esteve de Granollers, que tinc plena certesa de no falsejar, traïr ni contradir res ni ningú acceptant de presidir l'acte religiós de l'enterrament del Joan.

Montserrat, Mercè, Martí, Concepció, Albert, Jordi, familiars, amics, companys:

Ahir, inesperadament, sense possibilitats de comiat, sense malaltejar, als vint-i-vuit anys, el Joan ens deixava. Queia ferit de mort.

Des d'aleshores la notícia, -millor, l'esdeveniment-, ens transforma, ens futeja i ens fibla durament, cruelment, despietadament, sense contemplació de cap mena.

I aquí estem, dempeus, mobilitzats, junts.

Venim curulls, plens: portem dolor, dol, tristesa, sofriment. Portem preguntes vives sense resposta. Portem, també, revolta, protesta, queixa. Portem, sobretot, interrogants, molts interrogants.

I així avancem. A les fosques, fent tentines, a les palpentes. Sí, avancem estimant la terra que ens ha vist néixer: la seva cultura, la seva història, la seva personalitat, la seva autonomia, la seva gent, la que hi viu de sempre i la que hi arriba de nou.

Avancem estimant i lluitant. Es cert, és ben cert: volem una major justícia, una major llibertat, una altra societat, millor, més humana, més acollidora, on la vida sigui possible per a tothom, on siguin promoguts i respectats els drets de tots.

Desitgem el que encara no hem aconseguit; maldem per arribar-hi tot i que sovint restem amic camí. Certament, som pobres. Molt pobres: plorem, sospirem, famegem i sedegem la justícia.

I, ahora, compadim, amb el cor esperançat, net i lliure, treballant per la pau i pagant-ne el preu, sovint -com ara, avui,- ben car.

Volem, però, un món nou. Una societat nova. Un home nou. Els volem i els entreveiem. Els volia i els entreveia el Joan. Volent-los i entreveient-los, tenia raó ell, teniu raó vosaltres; tots tenim raó volent-los i lluitant perquè siguin possibles, perquè ho siguin com més aviat millor.

L'Evangeli de les Benaurances que acabem de llegir ens hi esperona i ens hi compromet. Aquest mateix text, escollit pel propi Joan, va emmarcar la diada del seu casament.

El divuit del proper desembre faria els cinc anys. Creiem, doncs, escaient que hagi estat el mateix text qui emmarqui, avui, l'acte religiós del comiat. Així, li diem: a Déu, a reveure!

I aquest, per nosaltres, és un crit d'esperança. Esperança que desitjo compartir amb tots els qui pogueu fer-ho honestament.

Es el crit d'esperança que ens diu que cal arribar, que arribarem, enllà, molt enllà, més enllà del que tots nosaltres ara gosem i sabem somniar i entreveure. I que, certament, ens retrobarem.

I que aquell dia -terra nova, cels nous, home nou- serà una festa inacabable on el goig i la joia hi seran a desdir.

Dia ja encetat i inaugurat pel Crist amb la seva resurrecció, gràcies al seu camí de dolor i de mort. Dia que, amb el nostre treball i la nostra lluita diària cal no desconvocar mai. Encara més: cal urgir i avançar.

Senyor, vingui a nosaltres el vostre Regne, Regne de veritat i de vida, Regne de santedat i de gràcia, Regne de justícia, d'amor i de pau!

I si allò que, bàsicament, desitgem i busquem convergís devers el Regne de Déu?

I si, astorats i sorpresos, constatessim algun dia que el Regne de Déu, anant més enllà, ultrapassava i culminava tots els nostres càlculs i previsions?

Josep Cardús i Grau

L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA DE GRANOLLERS, EN RECORD DEL COMPANYY ABSENT

L'Assemblea de Catalunya de Granollers ha tingut, sens dubte, d'altres absències. Absències esporàdiques de companys que per raons diverses en algun moment hauran afeblit la seva militància o l'hauran abandonada. Tant se val. Són absències provisionals, puig que l'Assemblea és sempre oberta a tothom qui senti bategar en el seu pit l'esperit dels quatre punts. Sempre que ho vulguin poden reincorporar-se a la tasca. Els esperem.

L'absència d'en Joan Camps, però, és definitiva. I els seus companys de lluita sabem prou bé com serà difícil d'omplir el buit que en Joan ens deixa. La seva disponibilitat i la seva eficàcia no seran fàcils de substituir. Ens queda, però, l'esperança que el seu exemple no haurà estat en va i que constituirà una fecunda llavor que fruitarà en la consciència ciutadana del nostre poble.

En Joan Camps era un home conscient i alhora conseqüent. Sabia que els problemes de la seva comunitat ciutadana i els de la seva comunitat nacional eren els seus mateixos problemes. I que el bé dels seus conciutadans i connacionals era també el seu propi bé i el

de les seves persones que estimava. Així de senzill: sense romanticismes ni patriotismes xovinistes. Intel·ligència i lògica al servei d'un esperit rotundament democràtic.

I perquè en Joan era un demòcrata fins la darrera conseqüència, havia posat la seva fe en aquest organisme, el més purament democràtic que el nostre país hagi conegut: L'Assemblea de Catalunya. I l'home conseqüent que era en Joan havia posat la seva il·lusió i el seu esforç en l'Assemblea. A qualsevol nivell. El seu perseverant pelegrinatge pels pobles i viles del nostre Vallès, tot duent-hi l'essència democràtica dels quatre punts de l'Assemblea ha fruitat en la constitució de sengles Assemblees democràtiques dins l'àmbit de la comarca. Insostituïble en els organismes de l'Assemblea local, la seva infatigable activitat el duia a participar també en els organismes d'Assemblea a nivell nacional. I en els darrers temps la seva presència a nivell de Secretariat, Comissió Permanent o Comissions de treball, era constant. La pèrdua del company ha estat profundament sentida força més enllà de l'àmbit granollerí. La presen-

cia a l'hora del comiat darrer de persones ben representatives de l'Assemblea de Catalunya, de partits polítics, o el telegrama de condol de l'honorable President Tarradellas no han estat meres expressions de compliment.

L'estupor, el desconhort, el dolor per la mort del company, passaran, perquè és llei biològica que la vida segueix amb les seves constants exigències. Igualment amb la vida política, avui més exigent que mai. El veritable homenatge a en Joan Camps tot just comença. Pels seus companys de lluita, els d'ahir, els d'avui i els que vindran demà, el millor homenatge amb què podríem honorar el company enyorat, serà la perseverança en la lluita quotidiana per uns ideals que també eren els d'ell, i pels quals tan havia lluitat.

SECRETARIAT DE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA DE GRANOLLERS

SENYORA MONTSERRAT LORENTE
DE CAMPS RICOMATIO 3 +
GRANOLLERS BARCELONA +

31/43 732 ST MARTINLEBEAU 28 23 1740 EEEE 1640 +

PREGO VOLGUEU ACCEPTAR SENTIT CONDOL PERDUA VOSTRE MARIT FIDEL CATALA FERVOROS

PATRIOTA AMB CORDIAL ESTIMA US SALUDA PRESIDENT TARRADELLAS +

SÍ, PODREM

Era tot just ahir, dilluns 22 de novembre, que vingueres a casa.

-Passaré a veure't, que hem de parlar- m'havies dit.

No havies de fer gaire marrada, i sempre passaves quan t'abellia.

I fou, justament ahir, a mig matí, que vingueres.

No ens poguerem veure, i vas deixar uns papers.

No havia passat gaire estona, que s'esdevingué això tan difícil D'admetre i entendre.

La conversa no seria possible.

No havíem de parlar de tú ni de mi. No era la situació personal allò que et preocupava. Ni la teva salut. No parlariem del temps. Ni de la història passada, que tant bé tú sabies.

No sé exactament què volies, però sí sé que m'hauries parlat d'avui, del moment present del país, i del temps a venir, que, activament, esperaves més fraternal i més just.

Era, en el fons, el mateix afany de sempre. Aquell que portaves, ja, a les reunions del setmanari dels anys seixanta, que acabaren, aquest desembre farà vuit anys, amb un desnonament col·lectiu, que mirat, ara ja a certa distància, podem veure que resultà empobridor per a Granollers. Es va desfer aquell equip, però mai es perdé l'esperança.

La teva joventut inquieta no deixà de trobar nous equips i nous camps, en la tasca inacabada i inacabable de forjar per a tots, per a tot un poble, una vida més plena.

Quan he passat a veure't, a casa teva, he vist, amb dolor, que ara no podríem tenir la conversa.

En aquestes hores, tan tristes, t'hagut de parlar molt secretament. I t'he vist amb els teus llibres i els teus papers. T'he vist acompanyat a festejar al meu carrer. T'he vist parlant en una reunió. T'he vist passejant el teu fill, i pujant-lo a coll perquè vegi la festa. T'he vist, joiós, amb la teva dona.

I quan escrius aquestes ratlles, penso, Joan, que sí. Que aviat podrem tenir la conversa.

Pere Canal.

A N'EN JOAN CAMPS, L'HOME

Si passàvem solituds
vora el vell mur crivellat
per metralles d'una guerra,
refilaven ocells d'or,
els finíssims primers cants
travessant totes les reixes.

Al pas del nostre silenci,
lent i ple de tot allò
que ens has donat,
te'ns acostes
com un gran mirall brillant.

Ens deixes amb el "per què"
embolcallat amb el roig
que ens empeny cap a la lluita.
Mentre et servem més a prop
la teva paraula forta, neta, justa.

Gràcies, amic,
pel record d'aquell vell mur,
per l'or que esclata amb un cant,
pel cristall que ens reflecteix,
pel vermell que ens fa semblants.

I pels mots que has treballat
fent-ne crits vers la victòria
mercès per sempre,
company!!

Salvador Estany i Bassa

AMIC I COMPANYY

Es difícil parlar d'un amic, d'un company de lluita que ens ha deixat per sempre més, sobtadament, quan ple de vigoria i il·lusió treballava pel "més gran objectiu que conscientment pot atenyer la humanitat: el socialisme; i és difícil perquè es pot caure fàcilment en retòriques o bé deformacions de la seva veritable dimensió humana i política, perquè el dolor és tan gran que moltes vegades no sabem, en la nostra ofuscació, donar l'autèntic sentit a les paraules.

Cal, i és imprescindible, que fem un esforç per a donar a conèixer la seva vida i la seva obra perquè en Joan Camps és per a tothom un testimoni de lliurament a la col·lectivitat, podem estar d'acord o no amb el que feia o pensava però no li podem negar unes valors, una trajectòria tan clara i definida que empetiteixen qualsevol objecció o desacord.

En Joan, el nostre Joan, era un home de fortes conviccions que estimava el seu poble amb una passió profunda; quan parlava, amb els seus coneixements d'historiador, del desvetllament de la seva consciència col·lectiva com a nació en el segle passat les seves paraules traspuaven un entusiasme encomanadís. Amb quin afany havia fet la recerca del testimoni dels vells lluitadors granollerins del moviment obrer i popular! Com volia que aquest present fet d'esperances per un futur de llibertat entronqués amb les millors tradicions d'un Granollers capdavanter en les lluites populars! Desitjava que la seva ciutat tornés a recuperar la torxa del progrés i de la democràcia.

La seva actuació no era fruit del raonament fred d'intel·lectual, era el resultat del lligam estret entre la teoria i la pràctica, entre el pensament i l'acció, i per això era socialista perquè volia transformar aquesta

realitat profundament per a bastir un poble nou, perquè creia en el veritable progrés i en la veritable justícia, perquè compartia les angoixes i esperances dels qui se senten aprimits i que saben que només la seva acció pot alliberar de debò el poble. Tenia un sentit molt agut de la crítica, i una visió clara del que calia fer, volia que fossim millors en tots els aspectes i ell posava en això totes les seves forces, tota la seva confiança.

Penso que el dimarts, quan li dèiem el darrer adeu, tots teníem molt present que, malgrat el trobaríem a faltar, la seva tasca i el seu contracte ens seriem punt de referència constant. Els qui restem aquí serem fidels a la trajectòria d'un granollerí demòcrata fins al moll dels ossos, d'un granollerí lluitador incansable per la democràcia i el socialisme, d'un amic a qui estimàvem profundament, amb qui havíem compartit hores bones i dolentes, amb qui ens sentim i ens sentirem units més enllà de l'absència i tindrem present constantment que fins al darrer moment va ésser "fidel per sempre més al servei d'aquest poble"

Miguel Blancher

del secretariat comarcal
del P.S.C.

L'ADEU DELS COMPANYYS DEL PARTIT SOCIALISTA DE CATALUNYA.

Company:

Hem estat molts de nosaltres compartint amb tu els treballs, les angoixes, els anhels, les lluites per aquest demà que volem nou i lliure, per un món que volem transformat, on la justícia i la pau no siguim paraules buides.

T'hem estimat no sols com a un amic, sino també perquè estem units en el mateix combat.

Has caigut lluitant perquè la teva vida tota la teva vida era una lluita contra l'opressió.

Pero no ens has deixat, perquè tu ets part d'aquest combat que nosaltres continuem i seguiràs vivint en en nostre treball i en el nostre esforç. El que has fet, el que has cregut, també és el que fem i creiem nosaltres. El teu record i el teu testimoni ens servirà per ajudar-nos a fer triomfar el SOCIALISME I LA DEMOCRACIA.

(Paraules llegides per seu company Rafael Montserrat al cementiri de Granollers).

icart

Reparacions
Elèctriques
de l'Automòbil

Bobinatge de
motors

Josep

Icart i Lamarca

Plaça Calvo Sotelo, 7
Telèfon 870 04 20

GRANOLLERS

JOAN CAMPS, HISTORIADOR

D'entre els nombrosos buits que ha deixat en Joan amb la seva mort cal destacar, de forma rellevant, el de la historiografia. En Joan formava part d'una generació d'historiadors joves que, íntimament relacionada amb el llegat de Jaume Vicens i Vives, es replanteja, d'una manera permanent, el sentit, la finalitat, els objectius i la metodologia de la història. En aquest sentit, els qui el coneixiem de fa temps sabíem que la història no era només la seva professió, una activitat professional més. La història, per en Joan, era, sobretot, una dèria, una passió, una justificació de la seva existència que li servia per a entendre el present i per explicar-lo als altres. En definitiva, una arma contra les actuals injustícies i un instrument de futur.

La seva entrada a la Universitat de Barcelona, com a estudiant, l'any 1965, anava ja encaminada cap al que a poc a poc esdevindria la seva definitiva vocació. Alumne brillant, no cal dir-ho, acaba la carrera en l'especialitat d'història moderna i contemporània l'any 1970, i desseguida s'incorpora a la Universitat com a professor. A partir d'aquest moment, la seva activitat té dues vessants indistingibles i complementàries: la pedagogia i la investigació, tan difícils de combinar a l'actual Universitat espanyola. En el primer camp, trobem sis anys de tasca ininterrompuda explicant la Història, amb majúscules, aquella història tan diferent a la dels manuals, la Història que, com deia Gramsci, "es refereix als homes, a tots els homes que sigui possible, a tots els homes del món en quant s'uneixen entre sí en societat, i treballen i lluiten i es milloren a si mateixos". Aquesta era la concepció i la definició que en Joan donava del seu treball, i així ho poden confirmar els centenars

8 - Granoll. C.C.

d'estudiants que durant aquests anys han passat per les seves classes.

La seva tasca d'investigació, truncada ara, no era, aliena a aquest concepte, ni al seu tarannà polític. Si la lluita d'en Joan havia estat, permanentment, una lluita per l'emancipació nacional de Catalunya i per l'emancipació social de la classe a la que, pels seus orígens, pertanyia; el seu treball d'investigació s'adreça fonamentalment a buscar els orígens històrics de la seva lluita. El seu primer treball historiogràfic fou la seva tesi de llicenciatura, presentada l'any 1971, sobre la guerra dels matiners del 1846, una guerra aparentment carlina, en la que el descontent dels camperols, catalans capitalitzats pels carlins, s'enfrontà amb uns plantejaments foralistes democratitzants, que combatien, sobretot, el centralisme absolutista dels Borbons. En Joan buscava, amb el seu treball, i els va trobar, els primers indicis d'una actitud política d'affirmació catalana autènticament popular.

Després de presentar una primera aproximació de la seva hipòtesi de treball, va continuar, durant quatre anys més, indagant en arxius catalans i de fóra de Catalunya, per a poder presentar un treball ben acabat. Repetits viatges a arxius de Montpeller, Perpinyà i París li varen servir per a confirmar les seves hipòtesis, que presentà com a tesi doctoral el setembre de 1975, ara fa poc més d'un any. Aquest treball, inèdit encara, és important sense dubte, per quant bandeja, d'una manera definitiva, les tesis encaminades a confondre els orígens del catalanisme contemporani amb els interessos de classe de la burgesia, i per damunt d'això, perquè ens descobreix un episodi important de la nostra història del segle XIX.

El rigor científic i metodològic amb que treballava en Joan -premiat pel seu tribunal de tesi amb un Excel·lent "summa cum laude"- quedava també ben evidenciat en el seu treball.

Però, per damunt de tot, en Joan era, al que fa a les relacions professionals, un company immillorable. La seva honrada professional, rigurosa i estricta, les moltes dedicades a estudiar-recordeu el seu estudi, atapat de llibres- trobaven una plena equivalència en el tracte amb els companys. En Joan, professor no numerari del Departament d'Història Moderna, estava preocupat, com tots nosaltres, per la crisi universitària d'aquests darrers anys, i es trobava també compromès en la lluita pel millorament de la Universitat, o, més ben dit, per la transformació d'una Universitat que li havia estat imposada per una altra de nova, que concebia científica, democràtica i catalana.

En Joan, però, ja no podrà veure la Universitat per la que lluitava, com no podrà veure publicada la seva tesi. Aquests són ara els nostres objectius immediats. Com deia al principi, i no és un tòpic, ha deixat un buit important dins la jove historiografia catalana. Coneixedor profund del segle XIX català, l'obra acabada que ens ha llegat és suficient per a confirmar les esperances que tots havíem posat en ell. Amb la seva mort premtura hem perdut, sí, un historiador, però hem perdut, sobretot, un company, un amic sense qui ens serà difícil arribar a les fites que entre tots ens havíem fixat.

Pelai Pagès i Blanch
Professor Universitari

ADÉU, JOAN CAMPS

Dia 23 de novembre del 1976. Les 5 de la tarda és l'hora convocada per a celebrar l'enterrament d'en Joan Camps i Giró.

Mitja hora abans, davant la casa d'en Joan, al carrer Ricoma, es concentra gran nombre de persones per a iniciar l'homenatge, el dia rrrer, ja pòstum. Un silenci que fa fredat. Les mateixes cares que ens hem vist celebrant un míting, en un recital de cançó, en un espectacle, en una conferència... tantes vegades, ara resten corpreses, serioese, cons-cients de la gran pèrdua d'un company, en Joan. En aquestes gèlids moments, només amb una senzilla mirada, quasi una mueca, fins i tot alguna llàgrima, comunica el dol entre tots els qui ens anem trobant.

Llavors, a espatlles dels qui foren companys pròxims a ell, de diferents partits polítics, de la seva tan estimada Assemblea de Catalunya -a la que tantes energies hi dedicà-, trasladen amb pas ferm, però adolorit, el fèretre on al damunt hi reposa la senyera catalana, fins a la Parròquia. Allí una altra gran quantitat de gent també hi és present, per a fer palesa la seva solidarietat i estimació a ell, a la Montse i a llurs familiars.

El clavell, ja revolucionari, pren ahora una dimensió afectiva. El temple és ple fins a rebossar. Mossèn Car-dús presideix la cerimònia fúnebre: cerimònia que s'escapa de les de costum, per-

què en Joan també ho era, ens diu ell, amb visibles motres d'emoció. Ha triat el text evangèlic -el mateix que escolliren en Joan i la Montse en el dia del seu casament-, el que fa referència a les Benaurances, missatge punyent en la lluita de cada dia, en el colpeig constant a l'oprimit, dramàtic però al mateix temps joiós. Novament el fèretre és transportat damunt les espatlles, pels carrers de la ciutat que tantes vegades en Joan havia petjat, amb el seu caminar de braços caiguts, el cartipàs a la mà i la pipa...

La policia municipal col·labora en l'ordenament del tràfic i l'autèntica manifestació ciutadana arriba fins l'edifici del Sindicat i s'hi atura. El taüt és col·locat en l'interior del furgó funerari. Amb cotxe és efectuat el trajecte que resta fins arribar al cementiri municipal.

Al cementiri, unes breus paraules llegides al·lusives a la seva personalitat, i un emotiu record per part d'en Salvador Casanovas, el qual manifesta clarament i amb certesa, la convicció d'en Joan com a català, demòcrata i socialista. I afegeix que la manera de retrahomenatge autènticament sincer i compromès es continuar lluitant pels mateixos ideals que fins ara en Joan Camps havia estat forjant. El cant d'"Els Segadors" i "La Internacional" és l'expressió explícita i esperançada d'un poble que vol manifestar el seu dolor per la

pèrdua d'un home, d'un verdader polític, que tan havia estat al seu costat.

Es comença a fer fosc. I el silenci. Només trencat pels paletes del cementiri mentre col·loquen la caixa en l'interior del nínxol... i algun plor carregat d'afecte i de tristesa. Els clavells que fins llavors, havien estat malencòlicament presoners de la mà, són llençats dins la cavitat.

I amb els ulls fixes al nínxol 225, el pensament alís i aclaparat diem adéu al nostre estimat company Joan Camps i Giró.

Certament, se solen escriure grans coses dels personatges, quan ja són morts. Es reconeixen totes les virtuts (que no vol dir que no en tingui), es fan grans elogis i es concedeix medalles a títol pòstum.

Jo no voldria caure en el mateix parany, no obstant crec que el que ha dit és o vol ser-ho una mostra del que en Joan ha sigut i ha representat per a tots els qui l'hem conegut.

Si em mor,
que el cant siga ja realitat,
que les esperances siguen fets
i que d'altres continuen
el que nosaltres continuem.

(Raimon)

Martí Vall.

QUAN LA PARAULA NO SERVEIX

Vaig dir, de seguida, que sí. Que escriuria unes ratlles sobre en Joan Camps. No podia, de cap manera, dir que no. Hi havia, al darrera, anys y anys d'una amistat feta de moltes coses, de moltes i moltes hores de treballs junts, de converses junts, de projectes escoltats i, en allò que m'era possible, ajudats. I escriure unes ratlles era un petit servei, pràcticament un no res davant la incapacitat de servir que hom sent quan es topa, de cop i de volta, amb el fet, sense retorn, sense marxa enrera, indeformable, d'una mort inesperada, brutal. Vaig dir, naturalment, que sí. Però, ara, quan és l'hora d'escriure, confesso que no sé que dir. Hi ha tanta distància, hi ha un abisme tan terrible entre el fet -que és aquí i per sempre- i la paraula, qualsevol paraula, que estic per pensar que potser el silenci fora millor. Però també el silenci, perquè no resulti fugida fàcil, perquè no sigui manera còmoda de sortir del pas, hauria necessitat explicacions. I les explicacions tornen a ser paraules, i les paraules tornen a ser insuficients, curtes, inservibles.

Tampoc no sabia dir res, que fes referència a en Joan, sense, almenys, tenir molt present la Montserrat. I això encara ho fa més difícil. El qui ens ha deixat no és ja, només, un ahir, una passat que podem reconstruir en alguns dels seus detalls. És -i això pot semblar un tòpic- el que va fer i el que ha deixat entre nosaltres. El dia del seu enterrament hi havia qui recordava aquesta petjada d'en Joan, aquest pas d'en Joan fet obres, realitzacions. Però, sobretot, per a mi, en Joan, des de fa uns anys, feia, realitzava i es feia i es realitzava amb la Montserrat. I no sabia jo destriar-los, encara que una mort inesperada, absurda, els hagi destriat. És que, a mes, passats aquells primers anys, quan començava l'amistat amb en Joan, estudiant de batxillerat primer i a la Universitat després, i la seva presència sovintejada a casa, incorporat, gairebé com el més petit de tots, allò que aleshores fèiem, il.lusionadament, dificultosament, al " Granollers-Comunitat cristiana ", el Joan era ja ell i la Montserrat. Per això, també, sento, més punyentment, la inutilitat de les paraules que, fetes per al record amistós d'en Joan, encara poden ser llegendes per la Montserrat.

El record de l'un, i la presència adolorida de l'altra, pesen fortament en mi, en aquests moments. I, penso que aquests condicionaments afectius justifiquen que, donat aquest testimoni, torni a deixar que sigui el silenci qui parli realment i passin a través d'ell tantes i tantes hores compartides, tants esforços, tantes il.lusions...

Josep Verde i Aldea.

JOAN CAMPS

PRESIDENT DE L'ASSOCIACIÓ CULTURAL.

Ens toca parlar, quan hauríem de fer silenci en record d'en Joan. Només com a testimonis del que va fer, podem obrir la boca per parlar del seu esforç per fer ressorgir l'Associació Cultural, i situar-la novament a l'avantguarda cultural de la Ciutat.

En Joan va ser una de les persones que es va comprometre més seriosament amb la nostra entitat. Dels seus vint-i-vuit anys, els últims vuit, els de l'empenta de la seva joventut, els de més maduresa, els hi va dedicar sense estalviar cap esforç.

No hi ha cap dubte que en la actualitat era el capdavant, la persona clau del dia leg amb la nova generació estudiant.

Es en la seva època quan es va reorganitzar el Centre d'Estudis, quan es crea la Secció de Teatre T.A.C. quan l'Escola d'Estiu s'aixopluga a l'Associació. Ha estat secretari del Premi Granollers de Teatre, del Jurat del Premi de Cinema Ramon Dagà, ..., i tantes i tantes activitats.

Ell volia una Associació cada cop més inserida a la realitat cultural i cívica de la població, i per això treballava.

Tot Granollers es ressentirà de la seva absència, i particularment l'activitat cultural. Caldrà que entre tots fem un esforç per a continuar la seva voluntat innovadora.

Associació Cultural.

Ens ha costat de creure-ho. Ens ha costat i ens costa encara. La nova de la teva mort, Joan, ens ha deixat sense alè, sense esma.

Tots els que et coneixíem (precisament, la nostra coneixença de debò s'inicià a través d'aquest setmanari, quan bastants anys enrera formàvem part del seu Cos de Redacció), tots aquells que et teníem per amic sabíem que la vida, la teva vida no havia estat pas massa fàcil. Tot t'ho havies hagut de guanyar a cops, a força de intel·ligència, de voluntat, d'entusiasme. Res no se t'havia ofert amb safata.

Però tenies el do de la joventut. I l'empente del treball. I et senties alegre i feliç. I ara, que havies aconseguit uns títols, un lloc on desenvolupar tota la teva energia i tota la teva capacitat, i una llar amb una dona i uns fills estimats, ara que tot semblava somriure't, el cor, el teu cor tan reblert sempre d'afanys i d'esperances, t'ha traït. La mort, talment com un lladre, sense avisar dia ni hora, com ens recorda Sant Mateu, amb la seva dolorosa i implacable dalla ha segat, de sobte, totes les teves il·lusions i tot allò que podies i havies de realitzar.

Certament, Joan. La vida no t'havia estat gens fàcil, l'única cosa fàcil -terrible paradoxa- t'ha estat precisament morir.

Si és veritat que els estimats dels déus moren joves, tu, Joan, has estat un dels elegits. Però, a nosaltres, els teus amics, no ens ha satisfet aquesta elecció. Et trobarem a faltar.

I ens costarà de fer-nos a la idea que la teva presència física, la teva humanitat, no les veurem ja més -com ens era força habitual-pels carrers de la nostra gran vila oberta.

Bon amic Joan: descansa en pau!

R. Munné i Coll.

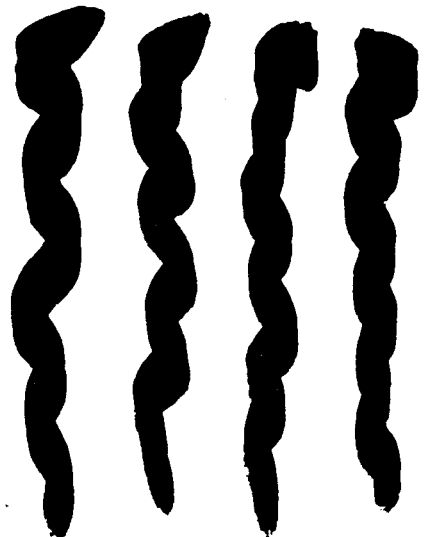

JORDI PUJOL

Jordi Pujol, a Granollers

Avui dia que els esdeveniments polítics, de les diferents tendències, es promouen constantment arreu del país, els granollerins i vallesans tindran l'ocasió de veure'n un ben directe, perquè el proper divendres, dia 3 de desembre, a les 10 de la nit al Cine Mundial, podran escoltar a Jordi Pujol, un català de Convengència Democràtica, qui realitzarà una dissertació orientativa amb el suggestiu tema "Una política per a Catalunya".

No dubtem que la presència d'aquest conegut polític català movilitzarà a la gent política de la ciutat.

SANTA CECILIA 1976

DIUMENGE. DIA 28

A les 11 del matí

A l'Església Parroquial de Sant Esteve, Missa participada amb cants, en honor de Santa Cecília.

A les 11'45

A la Casa de Cultura Sant Francesc de la Fundació P. Maspons i Camarasa.

Organitzat per la Societat Coral Amics de la Unió.

Concert Coral segons el següent Programa: ACTUACIÓ DE LA CORAL INFANTIL sota la batuta del mestre Josep Marquès.

ACTUACIÓ DE LA MASSA CORAL dirigits pel seu mestre Lluís Bregel, amb un escollit recital del seu extens repertori.

A les 12'30

A l'entorn de La Porxada i organitzat per l'Agrupació Sardanista, EXTRAORDINÀRIA AUDICIÓ DE SARDANES a càrrec de la Col·la Genisenca.

A les 4'30 de la tarda

A la Casa de Cultura Sant Francesc, repartiment de Diplomes i Beques als alumnes del Curs Escolar 1975-76, entrega del **Premi Joan Altisent i Beca memorial F. Riera**. Presidiran l'acte les Autoritats Municipals, Catedràtics, Professors i membres de les famílies Altisent i Riera.

Finalitzarà l'acte amb un recital a càrrec dels alumnes de l'Escola Municipal de Música de Granollers.

A les 7

CONCERT a la Casa de Cultura Sant Francesc, organitzat per Joventuts Musicals de Granollers.

4 desembre

nit a dos quarts d'onze

Casal Parroquial de Corró d'Avall

Bèsties de mar

d'Edward Albee

Traducció de Terenci Moix

pel Grup A - 71

El contrast entre un matrimoni madur, amb els tics propis del consumisme, i la d'unès bèsties del mar humanitzades, així com les mútues relacions d'ambdues parelles, és la temàtica d'aquesta obra d'Edward Albee, que ràpidament arriba al nostre escenari.

L'autor, prou conegut per les seves obres: «Qui tem Virgínia Woolf?» i «La història del Zoo», va estrenar «Bèsties de mar» a Nova York, tot just fa un any.

Terenci Moix s'ha esmerçat en la traducció per oferir-nos unes equivalències catalanes d'un diàleg directament connectat amb una ètnia diferent a la nostra.

El muntatge de l'obra pel grup «A-71» ha hagut de sortejar els entrebancs que li presentava el text, amb la incorporació d'elements grotescs més pròxims a nosaltres. Els personatges, Carles i Queta, en apropar-los al nostre tarannà ha exigit un laboriós treball de dramaturgia. L'altra parella —les bèsties— en certa manera simbòliques són el reflex irònic de la realitat subconscient dels protagonistes.

Les obres d'Edward Albee, que erròniament són incloses en la categoria del «teatre de l'absurd», s'insereixen en el corrent psicoanalista i realista que avui dia s'ofereix en els escenaris nordamericans.

AUTOCARS DE LLOGUER

SEGIMON VALL

Grup Victoria, 2, 10, 1ª
Tel. 870 18 45

— GRANOLLERS

12 - Granoll. C.C.

Batec de la Ciutat

AUDICIO DE SARDANES

El diumenge al migdia tindrà lloc a la plaça de la Porxada una audició de Sardanes, a càrrec de la cobla Genisenca. Serà a les 12 en punt.

Festa de Santa Cecília

La tradicional celebració de la Festa de Santa Cecília, tindrà lloc aquest diumenge amb diferents actes religiosos i recreatius. Predominant les audicions musicals, com és lògic, puig Santa Cecília és la patrona de tots els artistes del pentagrama.

PROJECCIO DE DIAPOSITIVES

Divendres, a tres quarts de 10 en la Casa de Cultura San Francesc, projecció de diapositives de l'expedició GROENLANDIA 75 portada a terme pel "CLUB ALPI SABADELL". Organitza: Agrupació excursionista Granollers.

I CONCURS DE DIAPOSITIVES

Organitzat per SEDEG s'ha creat el I CONCURS DE DIAPOSITIVES D'ALTA MUNTANYA I ESCALADA. Les bases són les següents: Presentació d'obres il·limitades. Indicar títol de la diapositiva. Participació gratuïta. Plaç màxim d'entrega 30 de novembre 1976.

EN JOAN CAMPS

El proper dimarts es van

inhumarels restes mortals d'en Joan Camps i Giró, president de l'Associació Cultural de Granollers i membre destacat de l'Assemblea de Catalunya. El fèretre va ésser envoltat amb una senyera de Catalunya. Al acte i assistiren una gran quantitat de persones.

NOTICIES

El dilluns passat, dia 22 de novembre, se celebrà la tercera assemblea de ciutadans de la comarca "PER LES TORRES". Com se sap, i la premsa provincial àmpliament ha divulgat, fa 20 dies fou acomiadat l'equip educatiu que des de feia uns anys era el responsable de l'educació dels nois del Tribunal Tutelar de menors de Barcelona acollits al Centre que existeix a la nostra comarca (Lliça d'Avall). L'assemblea de ciutadans, en solidaritat amb els educadors acomiadats continua treballant per a la seva readmissió, la destitució del director, Sr. Domènech i Pardo, la dotació econòmica necessària pel funcionament del Centre i la vinculació més estreta del Centre amb la Comarca.

El dissabte passat, dia 20 de novembre, tingué lloc a la nostra ciutat una informació-col·loqui sobre el tema: "El servei civil avui". Hi assistiren uns 50 joves

de la nostra comarca. Hi participaren tres joves que en la actualitat a Vic i a Barcelona, junt amb d'altres, fan un servei Civil, no acceptant l'obligatorietat del Servei Militar. En l'actualitat augmenta el nombre de joves que fan aquesta opció i que es troben en la il·legalitat tot i que actualment hi ha una certa tolerància ja que recentment fou presentat al govern un estatut de Servei Civil pels joves que vulguin acollir-s'hi.

Sembla imminent, doncs, segons les promeses del govern, la legalització d'aquest Servei.

El dimecres dia 1 de desembre se celebra arreu, patrocinat per "Pax Christi" Internacional, la diada del "Presoner per la pau". A casa nostra, i arreu, són molts els homes i dones empresonats per delictes "polítics". Malgrat l'Amnistia decretada el 30 de juliol d'enguany són molts els qui continuen empresonats per delictes d'associació, reunió i manifestació. Amb aquesta diada i sota l'eslògan: "Per Nadal tots a casa" el mes de desembre serà un mes de campanya a casa nostra perquè l'Amnistia total sigui una realitat.

OMNIUM CULTURAL

DELEGACIÓ COMARCAL

Espi i Grau, 3
GRANOLLERS

Ja sou soci d'OMNIUM CULTURAL ?

Associació Promotora de la Cultura Catalana

CINEMA INFANTIL

Sala Sant Esteve. Diumenge 4 i 6 tarda.

"EL MARATON DE LA PANTERA ROSA"

Aquesta pel·lícula es compon d'una serie de curtmetratges inèdits d'aquest famós personatge dels dibuixos animats, que hem tingut ocasió de conèixer a través de la televisió.

El seu caire simpàtic i divertit, i moltes vegades original, creiem que pot constituir un bon esplai a la tarda del diumenge. La sessió es completarà amb un parell de documentals.

Diumenge dia 28 Mati a les 10'30. Al pati de l'escola de la Parroquia.

Seguiran les activitats que s'iniciaren el diumenge passat amb l'eslogan de "fer comedia".

Aquest diumenge, aprendrem a construir titelles i també muntarem el nostre espectacle. Us esperem.

Taller de Teatre Infantil

Cine Club Infantil

EXTRACTO RESUMIDO DE LOS INGRESOS Y GASTOS DE LA ASAMBLEA LOCAL DE GRANOLLERS

Durante los tres primeros meses en el nuevo local, junio, julio y agosto del presente año de 1.976, han sido anotados los siguientes

INGRESOS

Subvención del Excmo. Ayuntamiento	75.000	ptas.
Servicios de las Ambulancias	175.000	"
Donativos	7.863	"
Cuotas de Socios	45.000	"
<hr/>		
Suman los INGRESOS	302.863	"

GASTOS

Reparaciones y Mantenimiento Ambulancias ..	82.960	ptas.
Salarios (personal fijo)	149.000	"
Medicinas y Material Sanitario	8.721	"
Cargas Sociales	61.042	"
Teléfonos, Telegrafos y Correos	3.133	"
Luz, Fuerza y Agua	18.664	"
Material de Oficina	3.849	"
Limpieza	4.280	"
<hr/>		
Suman los PAGOS	331.649	"

NOTA: Hay un déficit total de 28.786 pesetas pero, también debo informar que, a partir del mes de octubre del presente año, el Excmo. Ayuntamiento ha doblado * la subvención pasando de 25.000 pesetas mensuales a 50.000 habida cuenta que, lo mismo los Dispensarios de los vehículos Ambulancia, ejercen la doble misión de Cruz Roja y Municipal.

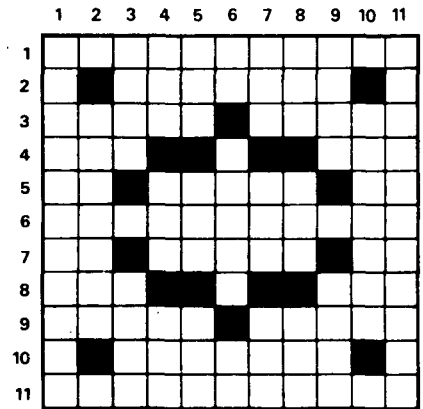
Granollers, 20 noviembre de 1976

14-Granoll. C.C.

FERNANDO SALAMERO COLOMINA

mots encreuats

Número 343 per M.M.

H: 1. Milícia armada d'escopetes.— 2. Instrument de vent.— 3. Interjecció que denota estranyesa, admiració, enviq. (Al rev.) Caixa petita.— 4. Temps suau i tranquil (Al rev.) Unitat de treball.— 5. Consonants. Llobrigol. Hi acaben els alcohols.— 6. En forma de caputxa.— 7. Mascle de l'oca. Caixa per posar un llum a l'abric del vent. Enriqueix un somriure.— 8. Nom de dona. (Al rev.) Serveix per a fer giravoltar pollastres.— 9. Caduc, inestable. (Al rev.) Blat de moro.— 10. No eclesiàstiques.— 11. Tornar a apareixer.

V: 1. Encercar minuciosament, examinar a fons.— 2. Subtilesa, sofisma, argument fals, formulats amb habilitat.— 3. Part anterior del cap. (Al rev.) La primera claror del dia.— 4. Joc. (Al rev.) Senyal de foc. (Al rev.) Bastant de paisa.— 5. En el petit hi ha la bona confitura. Nom de consonant. Esposa de Jacob.— 6. Erb. Carena. Consonants.— 7. Podria dir dot. (Al rev.) Que té afinitats amb una altra cosa. Vocals diferents.— 8. Aqueix. Hortalissa. Una més i tindriem un sis castella.— 9. Vermell. Consonants diferents.— 10. Flairosa.— 11. Mecanisme que per met d'accelerar la velocitat d'un motor.

Solució al número 342

H: 1. Butxa quejar.— 2. Salsiró.— 3. Neula. Patac.— 4. AlG. Ara.— 5. Ul. Napea. Rr.— 6. Recapitular.— 7. aB. Sacar. Se.— 8. Nom. raG.— 9. Cromo. Guerra.— 10. Licitar.— 11. Salvatgeria.

V: 1. Benaurances.— 2. El lebor.— 3. tsiG. Moll.— 4. Xal. Nas. MIV.— 5. Ala. Apa. Oca.— 6. Qs. Epics. iT.— 7. uiP. Eta. Gtg.— 8. Era. aurEae.— 9. Jota. Rrrr.— 10. Arrasar.— 11. Recarregada.

INSTANT-COPY

COPISTERIA OFFSET

Sant Josep, 22 TEL. 870 54 75

G R A N O L L E R S

- REPRODUCCIÓ DE PLÀNOLS AL MOMENT
- AMPLIACIÓ I REDUCCIÓ DE DIBUIXOS
- TRAMAT DE FOTOGRAFÍES
- DISENY I REALITZACIO DE CATALEGS

★ ● ★ ● ★

US RECORDEM LA NOSTRA ESPECIALITAT

IMPRESOS RÀPIDS

PORTEU EL VOSTRE TEXT, I A LES POQUES HORES TENIU ELS IMPRESOS FETS

Granoll. C.C-15

ce
even

una forma d'actuar